

AĢENTŪRAS SLEJA

Laiks skrien ātri. Šis gads jau vidū, un dienu skaits līdz 2001. gada vasarai rūk strauji un nepielūdzami. Tūlīt būs gads arī Aģentūras Riga 800 atbalstītajam koncertciklam *Pilsētai un pasaulei*, ko pagājušā gada augustā aizsāka Ineses Galantes koncerts Rīgas Domā. Beidzot teatris, Valsts mākslas muzejā, apskatāma arī mājas sen nebūju iestāde par Rīgas jūgendu, ko arī tās pēdējo gadu celos atbalstījusi Aģentūra Riga 800. Ikkatrais garām ritošās dienas svarigumu apliecinā pozitīvs daudzu dienu sumārais rezultāts — pārmaiņas un notikumi, kuru sagatavošana pirmām kārtām prasa laiku.

Tāpēc ir neapstrādams fakts, ka līdz šajā avizes numurā minētajām Jaunās Hanzas dienām, kas 2001. gada notiks Rīgā un kuras ietvaros tiks rīkota arī konference *Hanza vakar, šodien, rit*, laika vairs nemaz nav tik daudz.

Informācijas ieguve par pasākumiem un iecerētajiem notikumiem ir viena no lielājām Rīgas neatrisinātajām problēmām. Iespējams, Rīgai vajadzīgs savs informatīvais serveris, uz kurū būtu jānosūta ikviens ziņa par katra reāli plānotu lielāku pasākumu pilsētas mērogā, nemaz nerunājot par precīzu konferēnu, teātru, galeriju un koncertzāļu, u.c. repertuāru atrašanos tajā. Šāds brīvi pieejams informācijas apkopojums ļautu ikvienam ātri un ērti noskaidrot iecētā pasākuma fonu un izvēlētu laiku noslogotibū.

Kamēr šāda informatīva palīga nav, Aģentūra Riga 800 divus gadus iepriekš piesaka datumus, kuros ieplāno Rīgas 800 gades svētku kulmināciju — 2001. gada 17., 18. un 19. augusts. Šajā nedēļas nogalē no piektiedienas līdz svētdienai ridzinieki un pilsētas viesi varēs izbaudīt Rīgas gadsimta svinības un pamosties jau pilsētas devītā gadsimtā ritusā.

Kā minējām iepriekšējos avizes numuros, Aģentūra Riga 800 ir izstrādājusi galveno un lielāko notikumu aprises, bet tās vēl tiek slēptas un saskaitotas. Ir zināms, ka 2001. gada vasarā Rīgā notiks arī Dziesmu svētki, Eiropas strādājošo sporta spēles, 2. Formulas un 1. Formulas sacensības tūdensmotorsportā un daudz citu pasākumu, par kuriem jūs, cienījamie lasītāji, nekavējoties informēsim. Ir iecere vienā no minētajām svētku kulminācijas dienām rīkot izsmalcinātu Vecrīgas torņu mūzikas koncertu. Iespējams, ka mūzikai vispār būs noteicīšā vieta Rīgas gadsimta svinību zālēs. Par to tiks lemts jau šoruden. Ir zināms arī tas, ka 2001. gada septembrī sakāmā Rīgā norītēs Eiropas kultūras mantojuma dienas, un paredzams, ka uz Rīgu atbrauks vai visi Eiropas valstu kultūras ministri. Tas varētu būt Rīgai tipiski nozīmīgs brīdis kā ERAB finansu elites apmeklējums 2000. gadā.

Bet runājot par laiku, ir skaidrs, ka tas steidzina un pieprasīja savu. Jau šorūden Aģentūra Riga 800 nāks klajā ar 2001. gada programmas pieteikumu, jo tas būs arī pēdējais brīdis piesaistīt Rīgas jubilejai starptautisku uzmanību. □

Rīgas 800 gades jubilejas svinību kulminācijai izvēlētas 3 dienas: 2001. gada 17., 18. un 19. augusts.

āgentūra
RĪGA 800

Turpinājums no 1. lpp.

Tācū pilsētas nakts nesnauž, es pat nezinu, vai tā ir nakts, kas mani vada un kuras varā atrodos kā pianista pirksti — pianino mehnbalto kailiņu varā.

Varbūt es šeit maldos, lai atrastu isto nakti? To, kuras dēļ mūžīgais klejotājs nespēja nomirkt?

Sājā miniatūrājā pasaules modeli nekā netrūkst,

pat pussagruvušu ēku un pagrabu, kuros izbūdit mūžības paliekas. Vērojot, kā mulķa taurenis sitas pret gaismu logā un atpakaļ netiek.

Sājā bridi atceros kādas meitenes māzā pirkstiņa stāstu par jāntāpiņu, kuram kaklā bija ie-

Ojārs Kalniņš,
Latvijas Republikas
vēstnieks ASV

Sovas tūkstošiem ārzemnieku nepārtraukti siro pa Rīgas brūgētājām ielām. Tūristi izklaidējas, biznesmeņi — komandējumos, akadēmīki — pētniecības nolūkos un politiskie pārstāvji uz neskaitāmām sarunām. Daži redz Rīgu pirmo reizi, citi tajā bijuši vairākkārt. Katrs atgriežas mājup ar svajiem iespaidiem. Kādi varētu būtu šie iespaidi par Rīgu šovasar pēc Jāniem?

Pirmais, ka Latvija ir joti karsta. Un Rīga, šķiet, vēl karstāka. Rīga 800 gadus ir attīstījusies kā Ziemeļeiropas pilsēta, un tās celtnes ir būvētas, lai pasargātu iemītniekus no aukstuma. Bet karstums izdzēn vienus Rigas iedzīvotājus ārā no mūriem uz jūrmalu un laukiem. Nedēļu nogālē Rīga iztukšojas no saviem pastāvīgajiem iedzīvotājiem un uz ielām, veikalos un restorānos paliek tikai tūristi, strādājošie un tie, kas nav paguvuši aizmukt.

Otrais, ko tūdāj ievēro, — ka Rīga tiek pamatīgi restaurēta. Neskatosies uz nežēlīgo karstumu, Rī-

gas ielas tiek labotas, veikali spodrināti, vecie dzīvočķi remontēti un ceļas jaunas ēkas. Lieliskas ģimenes mājas vairojas kā sēnites. Strādnieki ir visur un strādā cauru nakti. No malas skatoties, jebkurs ārzemju viesis varētu secināt, ka lieldarbības un vēl lielākā līdzekļi tiek ieguldīti Rīgas atjaunošanā, attīrīšanā un attīstībā gan privātā, gan publiskā sektorā. Ir skaidrs, ka Rīga šodien rošas cilvēki ar pārīem līdzekļiem un tālējošiem plāniem.

Rīga ir Eiropas pilsēta vismādīgākajā nozīmē ar daudziem restorāniem, kafejnīcām, krodiņiem un kazino. Cilvēks, kas bauða bauðu, var atrast visu, kas viņu varētu interesēt Rīgas centrā, un vēl vairāk, ja paskatīs tālāk. Ja viņš vēlas iedzeri malku alus jebkuriņu bridi, jebkuriņu vietā, jebkuriņu dienas laikā, Rīga viņam ir paradize.

Lietojot datoru žargonu, varētu teikt, ka ārzemniekiem Rīga ir "līetotājam draudzīga" (user friendly). Publiskais transports ir gana parociņš, lēts un viegli saprotams. Taksometri ir visur. Tie, kas grib nauju, tiek sagaidīti pie katru stūra ar neskaitāmiem bankas automātiem un valūtas maiņu punktiem un var izvēlēties no aizvīn plašāka, bagātāka un daudzveidīgāka veikalū kārtā.

Pat viskarstākajā vasaras dienā ir skaidri redzams, ka Rīga ir pilsēta, kur cilvēki, nauda un vēlmēs atrodas nemītgā kustībā. Lietas noteikti! Es redzu vijas zeltais matus, vijas augsto dzīmes — ki kei gū (gē ķe ti bil) ai, dzīmtā dzīmte, nē, Rīga vēl nav gatava. Bet arī garām tā nevar pāriet.

Tā beidzas visparastākā nakts, kurā glūži kā bezvēja laikā vienīgais vējš esī bijis tu pats. Tu — viens, starp pilsētas nakts klusumā trokšiem un kļaudu, bet pilnīgi aizmiršis, ka dievi rada nepārtrauki un tādēļ nepārtrauki ir vinenti. Kā skudras, kas ceļ savu pilsētu apbrīnojami daila meža viidu. □

Tādēļ pilsētas nakts vēl spārīgā izplei savus īrgļā spārnius, noliec savu vēršu galvu līdz manu instinktu dzīlumiem un milzīgam strausa kājām metas man viirsū. O, jā, es zinu, ko esmu atrādis! Es redzu vijas zeltais matus, vijas augsto dzīmes — ki kei gū (gē ķe ti bil) ai, dzīmtā dzīmte, nē, Rīga vēl nav gatava. Bet arī garām tā nevar pāriet.

Tā beidzas visparastākā nakts, kurā glūži kā bezvēja laikā vienīgais vējš esī bijis tu pats. Tu — viens, starp pilsētas nakts klusumā trokšiem un kļaudu, bet pilnīgi aizmiršis, ka dievi rada nepārtrauki un tādēļ nepārtrauki ir vinenti. Kā skudras, kas ceļ savu pilsētu apbrīnojami daila meža viidu. □

Ājās miniatūrājā pasaules modeli nekā netrūkst, pat pussagruvušu ēku un pagrabu, kuros izbūdit mūžības paliekas. Vērojot, kā mulķa taurenis sitas pret gaismu logā un atpakaļ netiek. Sājā bridi atceros kādas meitenes māzā pirkstiņa stāstu par jāntāpiņu, kuram kaklā bija ie-

spārni, kādās meitenes māzā pirkstiņa stāstu par jāntāpiņu, kuram kaklā bija ie-

spārni, kādās meitenes māzā pirkstiņa stāstu par jāntāpiņu, kuram kaklā bija ie-

spārni, kādās meitenes māzā pirkstiņa stāstu par jāntāpiņu, kuram kaklā bija ie-

Gads ar mūzikas pasauli Rīgā

Innas Davidovas ikotais koncertcikls *Pilsētai un pasaulei* atzīmē gada jubileju un augustā piedāvā jaunus koncertus

Inese Lūsiņa, Diena

Pianistes, pedagoģes un koncertu organizatores, koncertāgentūras *Hermana Brauna fonds* izveidotājas Innas Davidovas labos darbus Latvijas mūzikas aprītei pazīst gan pēc izcilu viesmākslinieku (pasaulē) dziedāto Irinas Arhipovas, Jolantas Stanelites, Tatjanas Monogarovas, Anatolijs Saņūjins, pianista Stanislava Igoljinska, sitaminstumentu fanāta Marka Pekarska u.c.), gan ar miliebus izceltu mūsu mūzikai. Atcerīs, kā biju Gidona Krēmera pēdējā koncertā Rīgā 1978.gadā pirms viņa aizbraukšanas. Pēc tam pārmaiņa koncertā, kad viņš atkal vienosājās, aizgāju aiz kulisēm un aiznesu viņam gadiem glābto programmu. Šogad norūnājām, ka Krēmers ar savu *KREMERata Baltica* 2. septembrī uzstāsies Nacionālajā operā — pirmajā daļā G.Kančeli un A.Perts, otrajā A.Vivaldi un A.Pjaciols. Tie būs astoņi *Gadalaiki* — pamīšus Vivaldi un Pjaciols, kā stiļu un laikmetu svīstītās. Tā istenojas mani sapņi un idejas, kas sākumā miglājai maļas par galvu, pēc tam neformējas un atrod izpausmu.

Starp aizbraucejiem ir gan lielas zvaigznes, gan mazākas. Un vienkārši joti labi mūzikai. Viņi pieder savai dzīvītajai pasaulei, un mūzika ir valoda, ko saprot visi. Padomju laikos spēlēja Rīgā bija prieks un liela atbildība, un es ceru, kā tā ir arī tagad. Mūsu publīka ir ipaša: spēj saprast, uztvert, novērtēt un elpot līdzi tam, kas noteik uz skatuves.

Inna Davidova: Uzaugu laikā, kad daudzi pārcēlās dzīvot uz ārzemēm. Pavadiju vienu, otru. Aizbrauca arī mana skolotāja Valentīna Brovaku, kas tagad dzīvo Amerikā. Kad domāju par Rīgas iebūvējumu, pārējājā *Agentūra Rīga 800* sen ierētu ciklu. Viena no pirmajām idejām bija uzacīnāt Valentīnu Brovaku, arī flautisti Ilzi Urbāni, kas studēja Nujorkā, Džūldzā mūzikas skolā, un Lielbritānijā. Protams, man joti gribējās, lai Inese Galante atkal dziedātu Rīgas Domā. Sarakstos ar obojistu Samue-

liem. Tā ir Taču varu izvēlēties, cik bieži un kārto.

Ne ciemi dzīrēt, ka tieši uz *elītārijā* kamerīmuzikas koncertiem atvīlināt.

Publīka ir visurā. □

Patiesām, koncertturneja par Ameriku un Kanādu kopā ar dzīrētāju Antru Bičagu, kas, šķiet, notika nupat, tomēr bija vēl pagājušā rudenī. Šopasās bijusi tākā daļība Daina Kalna rikotajā koncertā «Krievu romances mikla» Nacionālajā operā.

Tomēr skatuvi joti milu un nespēju no tās atteikties. Gatavoju divas jaunas programmas, bet tikai tās

varīgi izvēlēties, cik bieži un kārto. Nevaru uzņemties atbildību par

Rīgas koncertdzīvi un nevaru atlauties pusukšu zāli, jo tad man sāp, jūtos fiziski slīkstīgi. Izlēmu, ka rikošu vidēji divus koncertus mēnesi. Šopasās festivāls *Opus XX* bija smaga pārbaude, taču guvu pieredzi: saņatu, ka modernā avangarda mūzika vairs neinteresē cilvēkus tīk joti kā agrāk.

Un tomēr, kā izdodas bez skājas reklāmas pulcēt tik kuplu publīku?

Savas darbības laikā televīzijā reklāmu esmu varēju atlauties tikai divas reizes.

Manuprāt, i joti svarīgi, ka neesmu tikai koncertu organizatore. Rīgas publīka jau vairāk nekā desmit gadiņi pazīst kā cilvēku, kurš spēlē, stāsta un arī organizē.

Un man tie, jo ir pieraduši pie uzvārda un tēla. Cilvēki aptur uz ielas un jautā, kad atkal spēlē. Otrkārt, es pazīstu liefu daļu no savas publīka un zinu, ar kā strādāju.

Bet vāi *sasmalcināšanās* novērš no galvenā mērķa?

Šogad sev neraksturīgi divas reizes smagi slimoju. Procams, pārlodzes dēļ. Tomēr vēl tagad atmīnā aigrā jaunībā *Literaturnaja Gazeta* lasītais par dažādiem radošo personu tipiem. Neatcerīs, kuri bija tie mōlītie, bet starp tiem, kas darīja visu ko, bija Jungs, kurš rakstīja rakstus, lasīja lekcijas, zīmēja. Es pieder tiei, kas labāk jūtas, istenojot sevi dažādās sfērās. Proti, izskatās trākā spēle: organizēju koncertus, kādu laiku arī rakstīju atzīmējumi. Neatcerīs, kuri bija tie mōlītie, bet starp tiem, kas darīja visu ko, bija Jungs, kurš rakstīja rakstus, lasīja lekcijas, zīmēja. Es pieder tiei, kas labāk jūtas, istenojot sevi dažādās sfērās. Proti, izskatās trākā spēle: organizēju koncertus, kādu laiku arī rakstīju atzīmējumi. Neatcerīs, kuri bija tie mōlītie, bet starp tiem, kas darīja visu ko, bija Jungs, kurš rakstīja rakstus, lasīja lekcijas, zīmēja. Es pieder tiei, kas labāk jūtas, istenojot sevi dažādās sfērās. Proti, izskatās trākā spēle: organizēju koncertus, kādu laiku arī rakstīju atzīmējumi. Neatcerīs, kuri bija tie mōlītie, bet starp tiem, kas darīja visu ko, bija Jungs, kurš rakstīja rakstus, lasīja lekcijas, zīmēja. Es pieder tiei, kas labāk jūtas, istenojot sevi dažādās sfērās. Proti, izskatās trākā spēle: organizēju koncertus, kādu laiku arī rakstīju atzīmējumi. Neatcerīs, kuri bija tie mōlītie, bet starp tiem, kas darīja visu ko, bija Jungs, kurš rakstīja rakstus, lasīja lekcijas, zīmēja. Es pieder tiei, kas labāk jūtas, istenojot sevi dažādās sfērās. Proti, izskatās trākā spēle: organizēju koncertus, kādu laiku arī rakstīju atzīmējumi. Neatcerīs, kuri bija tie mōlītie, bet starp tiem, kas darīja visu ko, bija Jungs, kurš rakstīja rakstus, lasīja lekcijas, zīmēja. Es pieder tiei, kas labāk jūtas, istenojot sevi dažādās sfērās. Proti, izskatās trākā spēle: organizēju koncertus, kādu laiku arī rakstīju atzīmējumi. Neatcerīs

Mūzikas skanas izslāpušajai pilsētai
28. augustā plkst. 21.00 —
Vecrīgas tomu mūzikas koncerts

Daiga Zālīte

Ieceri par šāda pasākuma piemērotību Rīgai radās *Āgentūras Riga 800*, un nu Ingūna Ribena un Zanda Kergalve veic sagatavošanās darbus kopā ar mūziķiem Andri Veismani un Orestu Silabirē, lai ikviens, kas vēlas, piedzīvotu burvīgu mūzikus aizņēmības vasaras pēdējā sestdienā.

"Tas būs tāds pasākums, kurā nekā sevišķi nebūs," stāsta *Āgentūras Riga 800* ģenerāldirektore Ingūna Ribena, piebilstot, ka "nebūs tiem, kas šim koncertam piemēros masīvu pasākumu kritēriju. Patēsību sakot, mūsdienās klusums un miers, harmonijas sajūta ir ārkārtīgi ekskluzīva kvalitāte, ko industriālo trokšķu fonā un drudzīnajā dzīvesveidā reti spējam sev nodrošināt. Katrs, kas tai vākarā atradīsies vecpilsētā, sadzīrēs mūziku plūstam no baznīcu torpēm."

Ir izložāti Vecrīgas torņi un izvērtētas to iespējas, Andris Veismanis ir izvēlējies koncerta repertuāru un aranžējīši skapdarbus, lai tie labi skanētu arī šādā jaunā scenogrāfiskā dramaturģijā ievērojamā tālu no zemes, kā arī izvēlējies atskapotājmāksliniekus. Precīzākā 28.augusta vakara programma tiks publicēta *Avizes Riga 800* 26.augusta numurā, bet ja ūdenī ziņāms, ka tā būs fascinējoša: renesances un baroka laikmeta Rīgas komponistu mūzikai, ko atskanoši vokāla grupa *Sacrum*, instrumentāls ansamblis un ērgļniece Ivetu Viju; Vāgnera *Svētceļnieku koris* no operas *Tannhäuser*; gregoriskās mūzikas ansamblis *Schola Cantorum Riga* dziedās viduslaiku mūzikai; tiks izpildīts Marka Antuāna Šarpaniē *Te Deum* katoļu himnas autorvariantis; latviešu komponistu garīga mūzika; angļu baroka mūzikas liela simbola Henrika Persela trompeļu volūntāriji un fanfaras; angļu renesances mūzikai atskanoši senās mūzikas ansamblis *Ludus* un vokāla grupa *Canto*.

"Tas nebūs šīm laikam raksturīgs apdullinoši skaļš pasākums, kas *non-stopā* jaus vēlreiz un atkal no jauna aizmirsties," uzsvēr Ingūna Ribena. "Mēs to darām, lai radītu cilvēkiem iespēju pabūt katram ar sevi, savām domām un lai sajūtas būtu tik veldējotās kā tās, kas vienu daļu no mums pārņem, svētdienas ritā ejot pa ielu un izdzīdot bāzniču zvanu skāgas."

Koncertā nav paredzēta papildus skājas pastiprināšana, jo mēģinājumos mūzikas instrumentu skājas bijušas pārsteidzoši labi dzirdamas arī Vecrīgas kafejnīcu dinamisko ritmu fonā. Turklat ar kafejnīci iepriekšējiem panāka vienošanās, ka 28.augusta vākarā āra krodiņu un kafejnīcu apmeklētāji ierastās fona mūzikas vietā varēs baudīt zvanu torņu mūzikai.

"Mēs ceram, ja šāda pasākums izdosies, padarīt to ikgadēju un Rīgai tradicionālu. Vasaras vakars, skaisti torņi, dzīva mūzika, ko vēl var vēlēties?" tā Ingūna Ribena, jaujoties iztelei par 2001.gadu: "Mani sapnis ir izgaismot šo torņu koncertu ar joti dārgajām tā saucamajām intellektuālām gaismām, kam ir liela tonalitāšu iespējas." Tad šīm pasākumam būtu augstākā kvalitāte. Šāda Rīgas vizvitkarte varētu iecītiesēt cilvēkus arī citur pasaulei."

Jaunā Hanza Oldenzālē

2001. gadā Jaunās Hanzas dienas notiks Rīgā

Prof., Dr. Ojārs Spārītis

Šogad jau devipadsmito reizi notika starptautiski Eiropas pilsētu delegāciju saites, kura organizācijas pamatā liks viduslaiku Hanzas savienības partnerpilsētu savstarpēji ieinteresētās līdzdalības principi. Šīs pilsētu parādes mērķis ir atcerēties bagāto vēsturi un senmētī ūdens uzturējējdarbības, tūrisma un kultūras saiknes, kā arī pievilkīga veida lāut pilsētām pašām salīdzībātēs, sacerēties un mācīties citai no citas.

No 17. līdz 20. jūnijam 750 gadu vēcājā Niderlandes mazpilsētā Oldenzālē pulcējās daudzi simti agrāko Hanzas pilsētu delegāti, pārstāvot turpat 140 pilsētas.

No Latvijas astoņām Hanzas savienības kādreizējām locekļiem sevi pieteikt un parādīt bija sasparojušās septiņu pilsētu delegācijas, mājās paliekot vienīgi ventspilīkiem. Ar tautas dajāmata izstrādājumiem, suvenīriem un tūrisma informāciju piepildītājās gadatīgus tebtīt ikviens pilsētā pārstāvījās pīcītās pieciešķītās, gan gūt jaunās Hanzas partneru ievērību.

Parkus, laukumus un zālienus uz vairākām dienām piešķītājā nebijusi krāsu, formu, aromātu un informācijas blīvums, kas liecināja par iekatras pilsētas kultūrmedīzīnu un šāja aizraujošājā sadarbībā iesaistīto entuziastu labo gribu. Oldenzāles tirgus laukumā, baznīcas priekšā, Zosu tirgū un vēl trijās vietās uzzeltās improvizētās skatuves ar orķestru mūzikas skaņām, deju ritmiem un krāšņiem kostīumiem pīcītā kā dalībniekus, tā arī viesus.

Divu gadu garumā darbojusies rīcības komiteja gādāja par apmeklētāju labasājumu, drošību, ērtību un visu norisū kārtību. Vairāki informācijas centri ļāva orientēties gan telpā, gan laikā, bet suvenīru tīrīzniecība gādāja par 1999. gada Hanzas dienu reliktiju parādīšanu no plauktiem pie pīcītēm.

Raksta autors kā Rīgas Domes delegācijas dalībnieks dzīvoja līdz Oldenzāles tīkšanās līksmei un krāja novērojumus un sečinājumus 2001. gadam, kad laikā no 7. līdz 10. jūnijam Rīgai jākļūst par viensīgu un pievilkīgu Hanzas dienu norisū epīcentru. Tādēļ šeit piemētās nebūt nav uzzskatāms par Oldenzāles dienasgrāmatu, bet gār par savdabīgo koordināšanu un paralēlu meklējumiem, skaidi apzinoties, ko mums Rīgā veikt savādāk, labāk, bet no kā izvairīties.

Jaunās Hanzas dienu kultūrpolicytika tika demonstrēta atklāšanas koncertā un tam sekojošajā hanzeiši tīkšanās reizē, kur pilsētu galvas un līgtie viesi pārspreida svētku norisi, vērtēja pasākuma ekonomisko atdevi, kā arī izvirzīja stratēģiskus tālākās sadarbības mērķus. Libekas birgermeistras M. Butiņš atskatījās uz savas pilsētas devumu līdzšinējo Hanzas dienu rosināšanā. Šī senās Hanzas metropoles tiesības uz vadīšo lomu viduslaiku vācu tīrīzniecības un kultūras telpā, šķiet, arī šodien neviens nevēlējas apstrīdet, jo pienākums un kultūras mīsījums atbildība prasa arī ikgadējus finansējumus prestižā pasākuma idejas uzturēšanai.

Kādreizējās Hanzas savienības sastāvā bija astoņas tagadējās Latvijas pilsētas: Rīga, Cēsis, Straupe, Ventspils, Kuldīga, Koknese, Valmiera un Limbaži.

Katrā Hanzas pilsētas simboliskā dāvana Oldenzālē — viens akmens piemīnas sienai rātsnama interjerā.

Iai šīs darījumu ģeogrāfijas nozīmi akcentētu arī mūsdienās, katra pilsēta kopējā paliņdzības fondā iemaksā noteiktu naudas summu.

Hanzas dienu šāgada patronese — Niederlandes karalienē Beatrice uzsvēra jaunu partnerattiecību veidošanos Eiropas pilsētu starpā pēc labas gribas un sadraudzības principa, kurš visos laikos ir jāvērvarēt robežas un formālās barieras.

Ikiens svētu dalībnieks arī skaidri redzēja citu kūmes, mērogu un savu turpmāko pūlīņu piliekšanas vietu. Mēs varām būt droši, ka Rīga 2001. gadā nesekoši Zvolēs pilsētas piemēram un nepiedāvās gadatīgus paviljonu vietai nokrāsotus jūras kontineerus. Mēs esam pārliecīni, ka Latvijas Hanzas pilsētu delegāciju kultūras programmas ne mazāk mērā neatgādinās provinciālu ballitu ar slāgermūziku popkorna smārdu iesainojumā, bet lais ikvienam pārliecīnātē par augstu kvalitāti, oriģinālu izdomu, krāšņu formu un bagātu saturu ikiens norisē.

Lai 2001.gada Hanzas dienas patīkotu Rīgā, jāprecīzē jau sastādītā programma un jārod tai finansējums, jāveido Hanzas dienu norisū organizācijas birojs, jāpiesaista sponsoru un partneri, jāiespēj tūkstošiem reklāmas materiālu un jāgādā par suvenīriem un pievilkīgu pilsētas, kā arī gadatīgus noformējumu — ar norādem, karogiem, izstāžu paviljoniem, labiekārtotumui. Ar ekumenisku dievkalpojumu, svētku salītu, naktis muzicēšanu Vecrīgas ielās un bērnu mākslas akcijām mēs gan iepriecīnāsim viesus, bet nepārsteigsim. Pēc milji haotiskajām svētu dienām Oldenzālē un vēl neprognozējamām nākamajām 2000. gada Hanzas saītei norisēm mazliet līklākā Holandes pilsētā Zvollē man atliek vēlēt Rīgai 2001. gadā saglabāt metro poles vērību, izdomas daudzveidību, pēlni pašapzinigu stāju un pārdomāt ik detalju, lai nodrošinātu precīzu ikiens pasākuma organizāciju.

Kā sekmīgs tika vērtēts visu dalībnieku finansētās projekts — Novgorodas Sv. Nikolaja baznīcas restaurācija. Šīs pilsētas loma austrumu — rietumu tīrīzniecībā visos laikos augstū vērtēta, un

"Lai šovasar vairs neies vecās sliedēs, būs puķes skumjas, bišu medus rūgti, uz tāiem ciemiem kumejē netiks jūgti..." Tāds ir dzēznieka Edvarta Virzas pravītisks paregojums 1939.gadā — dažus mēnešus pirms nāves sacerētā dzēzoli "Baigā vasara". Nākamā vasara tautai patīcībā pārvērtās baigā gadā. Tā Latvijas vēsturē apzīmē laikposmu no 1940.gada jūnija līdz 1941.gada jūnijam.

...strauji un neapturami Latvija gāzās bezdzībi. Nebija vairs jāspriedēt par apdraudēto neatkarību. Tā izdzisa nedaudzās stundas. Vasaras pirmajā plaukumā pāri valsts robežām plūda austrumu iekarotāji un viņu tanki. Rīgā, stacijas laukumā, tos apsveica divains pūlis — tādi cilvēki, kuri nekad tār nebija redzēti lielā skaitā un kurus mēs agrāk mēdzām dēvēt par salašām. Tankisti rādīja apjukusī un vairījās no viņiem sniegtajām puķu buketēm, laikam baidīdami, kā tajos iesiestās granātas. Daudzi ievilkās savās metāla alās atpakaļ un aizrāva vākus cieti. Šur plīvoja steigušu taisītā sarkanā karogi. Valsts prezidents radio uzrunā teica: "Es palikuši savā vietā, jūs — savās." Bet nekas nepalika, kā bijis, un neviens vairs nepalika, kur bijis." Tāds ir Rīga 1940.gada 17.jūnija aculīcīneka operāzīmē.

Latviesišu isu brīdi bija cerības uz neatkarīgas valsts atjaunošanu. Tās izgaisa, izveidojot Ostlandi — teritorīlu vienību Lielvācijas sastāvā, kura ietvēra bijušās Baltijas valstis un Baltkrieviju. Tiesa gan, par šī geopolitiskā veidojuma centru tika apstiprināta Rīga. Tomēr pavēles nāca no Berlīnes, rūpīcas pārvaldīja vācu ierēdzi. Rūpniecības uzņēmumi tika pakļauti militārajām iestādēm. Bijuši iepārīnieki nevarēja saņemt atpakaļ savus iepārīsumus, tie tika pasludināti par okupācijas iestāžu "apķilētību". Svarīgākie uzņēmumi tika nodot jaundibinātām sabiedrībām ar ieroēzotu atbilstību (GmbH), kuras bieži bija pazīstami savās pārvaldītās barjerās.

Latviesišu isu brīdi bija cerības uz neatkarīgas valsts atjaunošanu. Tās izgaisa, izveidojot Ostlandi — teritorīlu vienību Lielvācijas sastāvā, kura ietvēra bijušās Baltijas valstis un Baltkrieviju. Tiesa gan, par šī geopolitiskā veidojuma centru tika apstiprināta Rīga. Tomēr pavēles nāca no Berlīnes, rūpīcas pārvaldīja vācu ierēdzi. Rūpniecības uzņēmumi tika pakļauti militārajām iestādēm. Bijuši iepārīnieki nevarēja saņemt atpakaļ savus iepārīsumus, tie tika pasludināti par okupācijas iestāžu "apķilētību". Svarīgākie uzņēmumi tika nodot jaundibinātām sabiedrībām ar ieroēzotu atbilstību (GmbH), kuras bieži bija pazīstami savās pārvaldītās barjerās.

Latviesišu isu brīdi bija cerības uz neatkarīgas valsts atjaunošanu. Tās izgaisa, izveidojot Ostlandi — teritorīlu vienību Lielvācijas sastāvā, kura ietvēra bijušās Baltijas valstis un Baltkrieviju. Tiesa gan, par šī geopolitiskā veidojuma centru tika apstiprināta Rīga. Tomēr pavēles nāca no Berlīnes, rūpīcas pārvaldīja vācu ierēdzi. Rūpniecības uzņēmumi tika pakļauti militārajām iestādēm. Bijuši iepārīnieki nevarēja saņemt atpakaļ savus iepārīsumus, tie tika pasludināti par okupācijas iestāžu "apķilētību". Svarīgākie uzņēmumi tika nodot jaundibinātām sabiedrībām ar ieroēzotu atbilstību (GmbH), kuras bieži bija pazīstami savās pārvaldītās barjerās.

Latviesišu isu brīdi bija cerības uz neatkarīgas valsts atjaunošanu. Tās izgaisa, izveidojot Ostlandi — teritorīlu vienību Lielvācijas sastāvā, kura ietvēra bijušās Baltijas valstis un Baltkrieviju. Tiesa gan, par šī geopolitiskā veidojuma centru tika apstiprināta Rīga. Tomēr pavēles nāca no Berlīnes, rūpīcas pārvaldīja vācu ierēdzi. Rūpniecības uzņēmumi tika pakļauti militārajām iestādēm. Bijuši iepārīnieki nevarēja saņemt atpakaļ savus iepārīsumus, tie tika pasludināti par okupācijas iestāžu "apķilētību". Svarīgākie uzņēmumi tika nodot jaundibinātām sabiedrībām ar ieroēzotu atbilstību (GmbH), kuras bieži bija pazīstami savās pārvaldītās barjerās.

Latviesišu isu brīdi bija cerības uz neatkarīgas valsts atjaunošanu. Tās izgaisa, izveidojot Ostlandi — teritorīlu vienību Lielvācijas sastāvā, kura ietvēra bijušās Baltijas valstis un Baltkrieviju. Tiesa gan, par šī geopolitiskā veidojuma centru tika apstiprināta Rīga. Tomēr pavēles nāca no Berlīnes, rūpīcas pārvaldīja vācu ierēdzi. Rūpniecības uzņēmumi tika pakļauti militārajām iestādēm. Bijuši iepārīnieki nevarēja saņemt atpakaļ savus iepārīsumus, tie tika pasludināti par okupācijas iestāžu "apķilētību". Svarīgākie uzņēmumi tika nodot jaundibinātām sabiedrībām ar ieroēzotu atbilstību (GmbH), kuras bieži bija pazīstami savās pārvaldītās barjerās.

Latviesišu isu brīdi bija cerības uz neatkarīgas valsts atjaunošanu. Tās izgaisa, izveidojot Ostlandi — teritorīlu vienību Lielvācijas sastāvā, kura ietvēra bijušās Baltijas valstis un Baltkrieviju. Tiesa gan, par šī geopolitiskā veidojuma centru tika apstiprināta Rīga. Tomēr pavēles nāca no Berlīnes, rūpīcas pārvaldīja vācu ierēdzi. Rūpniecības uzņēmumi tika pakļauti militārajām iestādēm. Bijuši iepārīnieki nevarēja saņemt atpakaļ savus iepārīsumus, tie tika pasludināti par okupācijas iestāžu "apķilētību". Svarīgākie uzņēmumi tika nodot jaundibinātām sabiedrīb

